



Νεώτερες προφητείες τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῶν κοσμοϊστορικῶν γεγονότων.

Προφητεία ἐπιγραφείσα στὸν τάφο τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου

Ἡ ἀναφερομένη ἐδῶ προφητεία ἀνεγράφη ποτέ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἀσφαλῶς μετὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ λειψάνου του ἀπὸ τὴν Νικομήδειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Κωνσταντίου, ὅπου κατετέθη στὸν ναὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων πού ἐκτίσθη ἀπὸ τὸν ἴδιον, ὡς «μαρτύριον» καὶ γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ πρὸς ἐνταφιασμόν του. Ἡ ἐπιγραφή περιέχεται στὸ βιβλίον «Σύνοψις διαφόρων ἱστοριῶν» (1684) ὡς ἐπίσης καὶ στὴν Πατρολογία τοῦ Migne. Ὁ τρόπος τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ὄντως παράξενος καὶ αἰνιγματώδης, γι' αὐτὸ καὶ ἐπὶ πολὺ ἔμεινε ἄγνωστη καὶ ἀσαφής. Ὁ πρῶτος καὶ κύριος ἐρμηνευτὴς τοῦ συμβολικοῦ τούτου συγγράμματος θεωρεῖται ὁ Πατριάρχης Γεννάδιος ὁ Σχολάριος πρὶν ἔτι γίνῃ Πατριάρχης, στίς ἡμέρες τοῦ τελευταίου Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Ἀναγράφομεν αὐτολεξεί τὴν ἐπιγραφή, ὅπως εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου καὶ μετὰ θά τὴν ἐπαναλάβωμεν ἐρμηνευμένην. Τώρα ἀσφαλῶς δέν εὐρίσκεται οὔτε ἡ πλάκα οὔτε ὁ ναός, ὑπάρχουν ὁμως σέ διάφορες βιβλιοθηκὲς περιγραφές πρὸς διαπίστωσιν. Ἐχει δέ ἡ ἐπιγραφή ὡς ἐξῆς:

«Τ. π.τ. ἰ.δ.τ. η. Βσλ. τ. ἱμλ. ο. κλμν,
Τῆ πρώτη τῆς Ἰνδίκτου, ἡ Βασιλεία τοῦ Ἰσμαήλ ὁ καλούμενος,
μμθ. μλ. δ. ν. τρπο γν. τ. πλογ. τ. επτφ,
Μωάμεθ, μέλλει διὰ νὰ τροπώσῃ γένος τῶν Παλαιολόγων, τὴν Ἐπτάλοφον

κρατήσῃ, ἔσωθεν βασιλεύσει, ἔθνη πάμπολλα κατάρξει, καὶ τὰς νήσους
 ερμῶσει. μῆρ. τ. ἐξν. πτ. ιστρῆν πθσ. τ. ογδ.
 ἔρημώσῃ μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἰστρογείτονας πορθήσῃ τῇ ὁγδοῇ
 τ. ἰνδκτ. πλνσ. κτζ. τ. εντ. τ. ἰδκτ. ε. τ.
 τῆς Ἰνδίκτου, Πελοπόννησον κατάρξει, τῇ ἐνάτῃ τῆς Ἰνδίκτου, εἰς τὰ
 βρ. τ. μρ. δ.ν. στρ.τ.σ. τ. δκτ. τ. ἰδκτ. τ.
 βόρεια τὰ μέρη μέλλει διὰ νά στρατεύσῃ τῇ δεκάτῃ τῆς Ἰνδίκτου τοῦς
 δμτ. τρσ. πλ. ἐστψ. ετ. χν. τ. δμτ. πλμ
 Δαλμάτας τροπώσῃ, πάλιν ἐπιστρέψῃ ἔτι χρόνον, τοῖς Δαλμάταις πόλεμον
 εγρ. μγ. μρκ. τ. στρβν, κ. τ. πλθ. κ. τ. φλ. σνδ.
 ἐγείρει μέγαν μερικόν τε συντριβῆναι, καὶ τὰ πλήθη καὶ τὰ φύλα συνοδῆ
 τ. επρ. δ. θλσ. κ. ξρ. τ. πλμ. σνψ. κ. τ.
 τῶν Ἑσπερίων διὰ θαλάσσης, καὶ ξηρᾶς τόν πόλεμον συνάψουν, καὶ τόν
 Ἰσμ. λ. τρσ. τ. απγν, ατ. βσλσ. ελτ. μκρ.
 Ἰσμαήλ τροπώσουν, τό ἀπόγονον αὐτοῦ βασιλεύσει ἔλαττον μικρόν
 ολγ. τ. δ. ξθ. γν. αμ. μτ. τ. πκτρ. ολ. μλ.
 ὀλίγον. τό δέ Ξανθόν γένος ἄμα μετά τῶν πρακτόρων ὄλον Ἰσμαήλ
 π.τ. τ. επτλφ. επρο. μτ. τ. πρμ. ττ. πλμ.
 τροπώσουν, τήν Ἐπτάλοφον ἐπάρουν μετά τῶν προνομίων. τότε πόλεμον
 εγρ. εφλ. ηγρων. μχ. τ. πτ. ωρ. κ. φν,
 ἐγείρουν ἔμφυλον ἠγριωμένον, μέχρι τῆς πεμπταίας ὄρας. καὶ φωνή
 βσ. τ.τ. στ. στ. μτ. φβ. σπστ. πλ. σδω. ε.
 βοήσῃ τρίτον, στήτε στήτε, μετά φόβου σπεύσατε πολλά σπουδαίως εἰς
 τ. δξ. τ. μρ. αδ. ερτ. γν. θμστ. κ. ρμλο. ττ.
 τὰ δεξιὰ τὰ μέρη ἄνδρα εὗρητε γενναῖον θαυμαστόν καὶ ρωμαλέον, τοῦτον
 ἐξτ. δσπτ. φλ. γ. εμ. υπχ. κ. ατ. πρλβτ. θλμ.
 ἔξετε Δεσπότην, φίλος γάρ ἐμοῦ ὑπάρχει· καὶ αὐτόν παραλαβόντες, θέλημα
 εμ. πλρτ.
 ἐμόν πληροῦται».

Δέν νομίζω νά χρειάζεται κανένα σχόλιο γιά τό νόημα καί τήν πληρότητα αὐτῆς τῆς προφητείας, διότι ἐπραγματοποιήθη ἀκριβέστατα στά πλεῖστα τῆς μέρη, πού ἀνήκουν φυσικά τώρα στό παρελθόν. Ἀπό τό θάνατο τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὅπου ἐγράφη, ἐπέρασαν 1101 χρόνια ἕως τοῦ Ἰωάννου Παλαιολόγου, πού ὁ Γεννάδιος Σχολάριος τήν ἐρμήνευσε κατά το ἔτος 1430. Ἡ προφητεία αὐτή παρουσιάζει καί ἐνότητα καί ὁμοιότητα στήν γλωσσική τῆς ἔκφραση καί ἀποδεικνύει πλήρη ἀρτιότητα ἀποκλειομένης προσθαφαιρέσεως.

Ἡ ἐπαλήθευσίς τῆς εἶναι τόσο σαφής καί πλήρης, πού δέν μᾶς ἀφήνει κανένα περιθώριο ἐρεύνης ἢ ἀμφιβολίας, διότι ἀπό τήν ἄλωση τῆς πόλης ὑπό τοῦ Μωάμεθ τοῦ πορθητοῦ καί μέχρις τῆς προεκτάσεως τῆς Τουρκικῆς κυριαρχίας ἕως τῶν προθύρων τῆς Βιέννης, ὅπου ἠττήθησαν καί ἄρχισαν νά ὑποχωροῦν καί νά παρακμάζουν, ἀληθεύει πληρέστατα ἡ προφητεία. Ἡ ἀρχή τῆς προφητείας, ἀπό «Τῇ μὲν πρώτη τῆς Ἰνδίκτου ὁ καλούμενος Μωάμεθ μέλλει διὰ νά τροπώσῃ γένος τῶν Παλαιολόγων τήν Ἐπτάλοφον κρατήσῃ», ἀνήκει στήν ἄλωση τῆς πόλης. Μετά τήν ἦττα τῆς Βιέννης ἄρχισε ἡ παρακμή καί σμίκρυνσις τῆς Τουρκικῆς δυναστείας ὡς τὰ σημερινά τῆς σύνορα. «Τοῖς Δαλμάταις πόλεμον ἐγείρει μέγαν μερικόν τε συντριβῆναι», Δαλμάτες ἐδῶ ἐννοοῦνται οἱ Βόρειοι λαοί. Ἡ ἦττα τῆς Βιέννης εἶναι «τό μερικόν τε συντριβῆναι». «Καί τὰ πλήθη καί τὰ φύλα συνοδῆ τῶν Ἑσπερίων... καί τόν Ἰσμαήλ τροπώσουν» εἶναι ἡ μετά ταῦτα ἀντίστασις καί πάλη τῶν ὑποδούλων ἐθνῶν ἕως τοῦ 1918 καί ἡ τελεία ἀπομόνωσις τῆς Τουρκίας στά σημερινά τῆς ὄρια, κατά τήν ἀψευδή ἱστορία τῶν Βαλκανικῶν πολέμων. Τό ἐπόμενο ἀρθρον τῆς προφητείας «τό ἀπόγονον αὐτοῦ βασιλεύσει ἔλαττον μικρόν ὀλίγον» εἶναι μᾶλλον ἡ ἀναλαμπή τοῦ Κεμάλ πού κρατᾶ μέχρι σήμερα, ἀναμένουσα τήν μετά ταῦτα καταιγίδα τοῦ ξανθοῦ γένους πού ἤδη τὰ πρῶτα σημάδια φαίνονται. Ἐως ἐδῶ ἐκπληρώθησαν ἀκριβῶς τὰ προφητευθέντα, πού εἶναι καί ἡ ἐγγύησις τῶν ἐπομένων ἀνεκπληρώτων ἀρθρων. Ἴσως νά προβάλλῃ κανεῖς τό διάφορον γλωσσικόν ἰδίωμα τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἀπό αὐτό τῆς σημερινῆς του ἐκφράσεως, ἀλλά ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι, ὅπως καί σήμερα μεταφράζεται ἡ γλῶσσα κατά καιρούς γιά κατανόηση τῶν ἀπλουστερών, τό ἴδιο ἴσως καί ἐδῶ ἐσυνέβη ἀπό τόν Μονεμβασίας Δωρόθεον, ὅπως εὐρίσκεται στήν «Σύνοψιν τῶν διαφόρων ἱστοριῶν». Τά ἀναμενόμενα πρὸς ἐκ-

πλήρωσιν ἄρθρα πρέπει νά μᾶς ἀπασχολοῦν, διότι εὐρισκόμεθα στό κέντρον σχεδόν αὐτῶν τῶν γεγονότων καί πρέπει νά γίνουν περισσότερο προσεκτικά ἀπό τήν δικήν μας πατρίδα καί φυλήν.

«Οὐκ ἔστι κακία ἐν τῇ πόλει ἣν οὐκ ἐποίησεν ὁ Κύριος». Δέν γίνεται ποτέ περιπέτεια καί πειρασμός στήν πόλι, ἐάν δέν ἐπιτρέψη ὁ Κύριος. Ἡ ἀποστασία καί ἡ ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων δίδουν δικαίωμα, κατά τόν πνευματικόν νόμον, στούς διαφόρους πειρασμούς καί, τρόπον τινά, ἀναγκάζουν τήν πατρική τοῦ Θεοῦ πρόνοια νά ἐπιτρέψη αὐτούς. Ὁμοῦ μέ τήν σωρεία τῶν θλιβερῶν, πού παιδεύουν τούς πιστούς, εἶναι καί οἱ πνευματικές πληγές, ὅπως οἱ αἱρέσεις, οἱ φατρίες καί τά σκάνδαλα. Μιά λοιπόν ἀπ' αὐτές τίς μάστιγες, πού πραγματικά καταταυράνησε τήν φυλήν καί τήν Ἐκκλησίαν, εἶναι ὁ Ἰσλαμισμός, πού ἐδυνάστευσε σάν καμμιᾶ ἄλλη πλάνη τήν Ἐκκλησία μας. Ὅπως ὁμως καί οἱ λοιπές παιδευτικές συμβάσεις ἔχουν ὄρον «ἄχρι καιροῦ», διότι μόνον παιδευτικήν σημασίαν καί ἀποστολήν ἔχουν, ἔτσι καί αὐτή ἡ λαίλαπα εἶναι παροδική, παρά τόν μακρόν χρόνον πού ἐπεκράτησε. Περί τῆς προσδοκίας αὐτῆς διαλαμβάνουν καί τά ἐπόμενα ἄρθρα τῆς ἀνά χειρας προφητείας. Ἡ πραγματικότητα τῆς θείας ἐπισκέψεως καί παρηγορίας στήν δοκιμασθεῖσαν μας φυλήν βεβαιοῦται καί μέ τό ἀκόλουθον ρῆμα τῆς γραφῆς: «ἐάν οἱ υἱοί σου δέν φυλάξωσι τά νόμιμά μου ἐπισκέψομαι ἐν ράβδῳ τās ἁμαρτίας αὐτῶν καί ἐν μάστιξι τās ἀνομίας αὐτῶν, τό δέ ἔλεος μου οὐ μή διασκεδάσω»¹⁰⁸. Ἡ Ἰσλαμική λαίλαπα, ἰδίως τῶν Τούρκων, ἐγγίζει πλέον στήν συντριβή καί ἀπόσβεσί της, διότι καί σ' αὐτούς ἐπληρώθησαν οἱ καιροί καί ὁ πνευματικός νόμος τοῦ παραμερίζει, ἐπειδή ἱκανόν καταδυνάστευσαν τόν νέον Ἰσραήλ. Στόν Ἀβραάμ, ὅταν ἐρώτησε πότε ἐγγίζει ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀπογόνων του στήν ἐπαγγελθεῖσαν

γῆν, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Θεός ὅτι «μετά ἔτη τετρακόσια, διότι οὐπω ἀναπεπλήρωνται αἱ ἀνομίαι» τῶν Ἀμορραίων καί τῶν λοιπῶν ἐθνῶν. Σέ μᾶς πλησιάζει ὁ καιρός τῆς δοκιμασίας νά συμπληρωθῇ καί τά παράσιτα τῆς δυναστείας νά ἐκλείψουν. Στήν συνέχεια ἡ προφητεία λέγει: «τό δέ ξανθόν γένος ἅμα μετά τῶν πρακτόρων ὅλον Ἰσμαήλ τροπώσουν, τήν Ἐπτάλοφον ἐπάρουν μετά τῶν προνομίων». Τό ξανθόν γένος κατά τήν κοινήν γνώμην, συνάδόντων περί τούτου καί τῶν ἐπομένων χρησμῶν πού θά ἀναφέρωμεν, εἶναι ἡ Ρωσία μετά «τῶν πρακτόρων της», τῶν ἤδη δορυφόρων κρατῶν. «Τότε πόλεμον ἐγείρουν ἔμφυλον ἠγριωμένον». Κατά τήν πτωχή μας γνώμη ἡ εἴσοδος τῶν Ρώσων στήν Κωνσταντινούπολιν θά εἶναι εὐκολή στήν ἀρχή, διότι δέν θά μπορῇ ἡ Τουρκία νά ἀναχαιτίσῃ τόν βίαιον χείμαρρον τῶν πολυπληθῶν Ρώσων, μετά ὁμως τήν εἴσοδον τους θά συναντήσουν ἀντίστασι ἀπό τό ἀντίθετο στρατόπεδο πού θά ἀπαιτοῦν γιά τόν ἑαυτό τους τήν ἐπικράτειαν. Ἐπειδή δέ θά εἶναι μεταξύ χριστιανῶν ἡ μάχη καί ὄχι μέ τοῦς Μουσουλμάνους, ἀναφέρει ἡ προφητεία «ἔμφυλον», τό δέ «ἠγριωμένον» σημαίνει τήν λυσσώδη πάλιν τῆς ἐπικρατήσεως. «Καί φωνή βοήσει τρίτον. Στῆτε στήτε μετά φόβου». Ἡ ὑπερφυσική ἐπέμβασις τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἀναχαιτισμόν τῆς φονικῆς ὀρμῆς τῶν συγκρουομένων λαῶν εἶναι δεῖγμα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ στήν ἀνυπολόγιστην συμφορά. Ἀφοῦ ξυπνήσουν ἀπό τήν μέθην τοῦ παραλογισμοῦ τους οἱ τότε προσφερόμενοι στό βωμό τοῦ ὀλέθρου καί τῆς αὐτοκαταστροφῆς, θά συνέλθουν καί ὁ στεναγμός τῆς μεταμελείας θά κρούσῃ τά φίλάνθρωπα σπλάγχχνα τοῦ Θεοῦ, γιά νά σώσῃ τοῦς ἀπομειναντας ἀπό τήν σφαγήν, τοῦ καρποῦ τοῦ ἰδανικοῦ μας πολιτισμοῦ! Μετά τόν παράδοξο τερματισμό τοῦ ἐξολοθρευτοῦ ἡ Θεία ἐπέμβασις θά τοῦς ὀδηγήσῃ στήν ἀνεύρεσι τοῦ καταλλήλου Σωτῆρος, πού θά ἐπιβάλλῃ τήν τάξιν καί τόν ρυθμό τῆς ζωῆς, ὅπως λέει ἡ προφητεία: «σπεύσατε

πολλά σπουδαίως εις τα δεξιά τα μέρη άνδρα εύρητε σπουδαίον... τούτον έξετε Δεσπότην». Άλλη εξ ίσου σημαντική προφητεία είναι η ακόλουθη, που κατ' αρχάς ετοποθετήθη κατά το έτος:

1053 υπό ανωνύμου τινός και φαίνεται σαν πρώτος τόπος της παρουσίας της η Ιερά Μονή Κουτλουμουσιού - Αγίου Όρους. Η προφητεία αποτελείται από τα κάτωθι 24 άρθρα, που αρκετά έχουν ήδη πραγματοποιηθή. **(Εντός παρενθέσεως σημειώσεις υπό ΛΜΔ):**

1. Μέγας Ευρωπαϊκός πόλεμος. (Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, 1914-1918. Η Αυστρία μετά τη δολοφονία στο Σεράγεβο του αρχιδούκα Φραγκίσκου Φερδινάνδου, διαδόχου του Αυστροουγγρικού θρόνου, κηρύσσει τον πόλεμο στη Σερβία και έτσι αρχίζει ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Ως το 1916 η Ελλάδα παρέμεινε ουδέτερη. Από το 1917 η χώρα μας συμπαρατάχθηκε με την Αντάντ. Στο μέτωπο της Θεσσαλονίκης συμπολέμησαν Έλληνες, Γάλλοι, Βρετανοί και Ιταλοί εναντίον Αυστριακών, Γερμανών, Βουλγάρων. Ο ελληνικός στόλος ανέλαβε το βάρος των επιχειρήσεων κατά του οθωμανικού στόλου. Η συνθηκολόγηση της Γερμανίας στις 11 Νοεμβρίου 1918 βάζει τέλος στο μεγάλο πόλεμο).

2. Ήττα της Γερμανίας, καταστροφή Ρωσίας και Αυστρίας. (Διάλυση το 1918 της Αυστρο-Ουγγαρίας, η Ρωσία αν και ήταν με τους νικητές έχασε 1.700.000 στρατιώτες (14,17%) και παραδόθηκε στον κομμουνισμό. Η ηττημένη Γερμανία έχασε 1.800.000 στρατ. (16,12%).

3. Ήττα των Αγαρηνών υπό Ελλήνων. (Η Ελλάδα βγήκε νικήτρια μαζί με την Αντάντ).

4. Ενίσχυσις Αγαρηνών υπό Δυτικών λαών και ήττα των Ελλήνων υπό της Άγαρ. (Τον Αύγουστο του 1921 ο Ελληνικός στρατός αναγκάστηκε να ανακόψει την πορεία του προς την Άγκυρα, ύστερα από μια αποτυχημένη μάχη στον Σαγγάριο).

5. Σφαγή Ορθοδόξων λαών. (1922, Μικρασιατική καταστροφή).

6. Και μεγάλη ανησυχία Ορθοδόξων λαών.

7. Εισβολή ξένων στρατευμάτων εξ Αδριατικού πελάγους. Ουαί εις τους κατοικούντας επί της γης, ο Άδης έτοιμος. (Αλλοίμονο από τα νέα όπλα).

8. Προς στιγμήν ο Αγαρηνός μέγας.

9. Νέος ευρωπαϊκός πόλεμος. (Β΄ Παγκ. Πόλεμος. Άρχισε στις 7/7/1937 στην Ασία από την Ιαπωνία (επίθεση εναντίον της Κίνας) και στις 1/9/1939 στην Ευρώπη (επίθεση Γερμανίας στην Πολωνία). Τελείωσε στις 15 Αυγούστου 1945. Το φιλοχιτλερικό κίνημα εξερράγη στην Αυστρία μετά την δολοφονία του αυστριακού καγκελάριου Ένγκελμπερτ Ντόλφους. Το 1934 είχε δολοφονηθεί από Κροατία ο βασιλιάς της Σερβίας Alexandar Karageorgevich, και πολλές δικτατορίες εγκαθιδρύθηκαν στην Ευρώπη λόγω της πολιτικής βίας).

10. Ένωσις Ορθοδόξων λαών μετά της Γερμανίας. (Στις 23 Αυγούστου 1939 η τότε Σοβιετική Ένωση, και η Γερμανία υπέγραψαν Σύμφωνο μη Επίθεσης, στην πράξη το διαμελισμό της Πολωνίας).

11. Ήττα Γάλλων υπό Γερμανών. (Στις 14/6/1940 οι Γερμανοί στο Παρίσι. Παράδοση της Γαλλίας στις 25 Ιουνίου 1940)

12. Επανάστασις των Ινδιών και χωρισμός αυτών από της Αγγλίας. (1947)

13. Αγγλία εις μόνους Σάξωνας.

14. Νίκη Ορθοδόξων λαών και γενική σφαγή Αγαρηνών υπό Ορθοδόξων. (Α΄ φάση του 3ου Π.Π.)

15. Ανησυχία κόσμου.

16. Γενική απελπισία της Γης. (Τα σύγχρονα όπλα έτοιμα να εξαφανίσουν τα πάντα).

17. Μάχη επτά (7) κρατών εις Κωνσταντινούπολη. Τρία ημερονύκτια σφαγή. Νίκη του μεγαλυτέρου κράτους κατά των εξ (6) κρατών. (Προηγείται η μάχη κοντά στη Νεκρά Θάλασσα).

18. Συμμαχία εξ κρατών κατά του εβδόμου κράτους, τρία ημερονύκτια σφαγή. (Β΄ φάση)

19. Παύσις πολέμου υπό αγγέλου (Θεού-Χριστού) και παράδοσις πόλεως τοις Έλλησι.

20. Υπόκυψις Λατίνων εις αλάνθαστον Πίστιν Ορθοδόξων.

21. Εξωθήσεται (θα εξαπλωθεί η) Ορθόδοξος Πίστις από Ανατολών μέχρι Δυσμών.

22. Φόβος και τρόμος βαρβάρων υπ' αυτής.

23. Παύσις του Πάπα και κήρυξις ενός Πατριάρχου δι' όλην την Ευρώπην.

24. Εν πέντε και πεντήκοντα έτη το τέλος των θλίψεων την δε εβδόμην ουκ έστι ταλαίπωρος, ουκ έστιν εξόριστος, επανερχόμενος εις τας αγκάλας της Μητρός αγαλλομένης Εκκλησίας*. Ούτως έσται και ούτω γένοιτο. Αμήν. Αμήν. Αμήν. Εγώ ειμί το Α και το Ω. Πρώτος και Έσχατος. Τέλος μία ποιμνή και εις ποιμνήν έσται εκ της αληθούς Ορθοδόξου πίστεως. Αυτό γένοιτο. Αμήν, Αμήν, Αμήν.

- Δούλος Χριστού Αληθινού Θεού. -

***Σημ. ΛΜΔ:** Ίσως 5 και 50=550 έτη. Τότε 1453,5+550=2003,5 περίπου. Τότε, 10 χρόνια μετά την κοίμησή του περίπου, είτε και ο γ. Παίσιος (+1994), θα ξεκινήσουν τα γεγονότα, όταν κυβερνήσει μια καινούργια γενιά πολιτικών στην Τουρκία (Ισλαμιστές-Ερντογάν, το 2003,5). Και την εβδόμην (προστίθεται ένα πολλαπλάσιο του 7). Για πολλαπλ=1, τότε: 2003,5+7=2010,5, ή 2011 περίπου, τέλος των γεγονότων αυτών... Η προφητεία αυτή όπως και του Αγίου Ταρασίου, δίνουν, κοινή ημερομηνία για απελευθέρωση της Πόλης δύο φορές: α) 55χρ+7μήνες και β) 550+7χρόνια περ. μετά την άλωση. Η πρώτη ήταν για παρηγοριά των υποδούλων Ρωμιών ότι ίσως σύντομα να ελευθερωθούν. Σημειωτέον ότι η «εβδόμη» της προφητείας θεωρητικά μπορεί να φτάσει έως τα 70 χρόνια σε σχέση με το μέγεθος των 550 ετών. Στην πράξη όμως, περιορίζεται πολύ το διάστημα αυτό από άλλες προφητείες.

της προηγούμενης, εναλλάσσονται μόνον, τά σκηνικά, γιά νά δώσουν ὁμως τό ἴδιον νόημα. Περί τῶν ἤδη ἐκπληρωθέντων, ἰδίως στόν εὐρωπαϊκόν στίβον, δέν ἀποφαινόμεθα, διότι αὐτά εἶναι γνωστά. Ἐκεῖνο πού τώρα ἀπασχολεῖ εἶναι τό θέμα τοῦ ἐρχομένου τρίτου πολέμου, τοῦ ἴσως πυρηνικοῦ ὀλέθρου, ἄν χρησιμοποιήσουν οἱ μικροί κοσμικοί ἡγέτες ὅσα ἡ μεγάλη τους ἀφροσύνη δυστυχῶς ἐπενόησε καί ἐτοίμασε. Ποία ἄλλη ἀνοησία ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀπ' αὐτή πού τοὺς διακατέχει, ἀφοῦ γνωρίζουν τήν πανωλεθρία; Μόνο ἓνα λάθος, ἔστω καί ἀτύχημα, εἶναι ἱκανό νά δηλητηριάση καί νά καταστρέψη τά πάντα καί ὁμως δέν ὑποχωροῦν, παρά τήν γενικήν κατακραυγή τῶν ἀθῶων ἀνθρώπων.

Ἄν καί ὑπάρχουν πράγματι ἀσάφειες στήν προφητεία, πού ὀφείλονται μᾶλλον στήν κατάταξη τῶν ἄρθρων καί στά δυσνόητα τῶν μή πραγματοποιηθέντων, ἐπ' οὐδενί λόγῳ ὁμως καταργεῖται ἡ ἀύθεντία καί τό κῦρος της ὡς θεοπνεύστου καί ἀληθοῦς. Τό γριφῶδες, τό αἰνιγματικόν, τό πρωθυστερον καί τό συμβολικόν, πάντοτε ὑπάρχουν στίς προρρήσεις καί ἡ πλήρης ἐπαλήθευσις φαίνεται μετά τό πέρας τῶν γεγονότων. Τό «οὐαί τοὺς κατοικοῦντας ἐπί τῆς γῆς» καί τό «γενική ἀπελπισία ἐπί τῆς γῆς» καί τό «ὁ ἄδης ἔτοιμος» ἦσαν ἀδιανόητα πρὶν τό 1950 πού ἦτο ἄγνωστος ὁ πυρηνικός πόλεμος. Τά συμβατικά ὄπλα, ὅσο καί νά ἦσαν βελτιωμένα, ἀδυνατοῦσαν νά προκαλέσουν γενικήν ἀπελπισία καί παγκόσμιον κίνδυνον. Τώρα ὁμως πού μποροῦν νά καταστρέψουν ὀκτώ φορές ὀλόκληρον τήν γῆν σέ μερικά μόνο λεπτά, ἐπαληθεύεται ἡ προόρασις τοῦ προφήτου, πού διέβλεψε πρὶν τόσους αἰῶνες τήν σημερινήν κατάστασι. Ἡ ἐπισήμανσή μας μᾶλλον εἶναι ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, καί διότι θά γίνουν τά ἀνήκουστα δεινά, πού περιλαλοῦνται στήν δική μας περιφέρεια. Στήν πρώτη προφητεία ἀνέφερε τρομακτικόν πόλεμον, «ἔμφυλον ἠγριωμένον», στήν δευτέρη

τρομερή ἀνθρωποσφαγή ἐπί δύο τριήμερα, ὥστε νά φθάσῃ τό αἷμα στόν Κεράτιον κόλπον, κατά τίς ἐπόμενες προφητεῖες καί ἄρα ὑπάρχει συμφωνία καί ἐπαλήθευσις.

Προφητεία Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ διά Χριστόν Σαλοῦ.

Καί αὐτή ἡ προφητεία, γραφεῖσα ὑπό ἄλλου θεοπνεύστου ὀργάνου τῆς χάριτος, ἔχει ἄρτιαν συμφωνία μετά τῶν προτέρων καί συμπληρώνει, ὡς συνήθως, ὅ,τι οἱ ἄλλες παραλείπουν. Στήν προφητεία ἀναφέρεται ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις θά παραδοθῇ στοὺς Τούρκους καί θά χάσῃ τήν αἴγλη της ὡς πρωτεύουσα τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλά καί πάλιν θά ἐπανέλθῃ στήν προτέρα της κατάσταση, μετά ἀπό τά τρομακτικά γεγονότα πού θά συμβοῦν σέ μιά παγκόσμια σύρραξι, ἐκδικουμένην τήν ἁμαρτία καί ἀποστασία τῶν δικῶν μας καιρῶν. Ἐρωτώμενος ὁ ἅγιος ἀπό κάποιον μαθητή του γιά τό μέλλον τῆς πόλης, διεσάφησε στό πνευματικόν του τέκνον τά γενησόμενα, πού μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ διέβλεπε.

Ἀποσπασματικῶς ἀναφέρομεν τά κυριώτερα σημεῖα τῆς προφητείας: «Ἡ πόλις αὕτη ἡ ἐπάνω πολλῶν ἐθνῶν προκαθεζομένη ἀνάλωτος ἔθνεσι γενήσεται καί ἀχειρωτος... Λόγος δέ τις φέρεται εἰσιέναι τό γένος τῶν Ἀγαρηνῶν καί ἱκανά πλήθη τῆ μαχαίρα αὐτῶν κατασφάξουσιν· ἐγὼ δέ φημί, ὅτι καί τό ξανθόν γένος εἰσελεύσεται οὐτινος ἡ προσηγορία πρόκειται ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ στοιχείῳ τῶν εἰκοσιτεσσάρων στοιχείων ἀνακεφαλαιωμένων, ἀλλ' εἰσελεύσεται μὲν καί τά κῶλα τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπί ἐδάφους καταστρώσουσιν, οὐαί δέ αὐτοῖς ἀπό τῶν δύο ὀρπήκων, ὧν αἱ ρομφαῖαι αὖραι καί ὀξείαι δρέπανοι, πυρρὸν ἐν θέρει συγκόπτουσαι καί εἰς τά ὀπίσω οὐ μὴ ἀνθυπιστρέψουσιν οὐκέτι, οὐδ' οὐ μὴ ἐνταῦθα καταλειφθήσονται... Ἐν γάρ ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεός βασιλέα ἀπό πενίας καί πορεύσεται ἐν δικαιοσύνῃ, πολλῇ... καί ἔσται εἰρήνη ὄν τρόπον ἐπί τῶν ημερῶν του Νῶε ...

Προφητεία Ἁγίου Μεθοδίου Πατάρων

Μεθόδιοι Πατάρων τῆς Λυκίας φέρονται δύο, ὁ μὲν ἕνας μαρτύρησε τὸ 311 μ.Χ. καὶ ὁ ἄλλος ἤκμασε τὸν 9ον αἰ., στὸν ὁποῖον ἀνάγονται οἱ χρησμοί.

Κείμενον.

«Καὶ κρατήσῃ ἐπὶ τὴν Ἐπτάλοφον τὸ ξανθὸν γένος ἐξ ἧ πέντε καὶ φυτευθήσονται ἐν αὐτῇ λάχανα, καὶ φάγονται ἐξ αὐτῶν πολλοὶ εἰς ἐκδίκησιν τῶν Ἁγίων· κρατήσουσι δὲ ἐπὶ τὴν Ἀνατολὴν προνοηταὶ τρεῖς... καὶ μετὰ τούτους ἐγερθῆσεται αὐτόνομος καὶ μετὰ τοῦτον ἕτερος λύκος ἀγριώδης... καὶ ταραχθήσονται καὶ τὰ καθήμενα ἔθνη, ἅτινα εἰσὶν ἐπὶ τὰ βόρεια μέρη, κινήσουσι μετὰ μεγάλης βίας καὶ δριμύτητος θυμοῦ, καὶ χωρισθήσονται εἰς τέσσαρας ἀρχάς, καὶ ἡ μὲν πρώτη χειμάσει εἰς Ἔφεσον, ἡ δὲ δευτέρα εἰς Μελάγια, ἡ τρίτη ἐν ἀκροκάμπῳ ἡγουν εἰς Πέργαμον καὶ ἡ τετάρτη εἰς Βιθυνίαν... τότε ταραχθήσονται τὰ ἔθνη καθήμενα ἐπὶ νότου γωνίας, καὶ ἐγερθῆσεται ὁ Μέγας Φίλιππος μετὰ γλωσσῶν δέκα ὀκτώ καὶ συναχθήσονται ἐν τῇ Ἐπταλόφῳ καὶ συγκροτήσουσι πόλεμον, οἷος οὐ γέγονε πώποτε· καὶ δραμοῦσιν εἰς τὰς ἐμβολὰς καὶ τὰς ρύμας τῆς Ἐπταλόφου καὶ ὁ φόνος τῶν ἀνθρώπων ὡς ποταμὸς κινήσει, καὶ θολωθήσεται ἡ θάλασσα ἐκ τοῦ αἵματος ἕως τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου. Τότε βοῦς βοήσῃ καὶ ξηρόλοφος θρηνήσῃ· καὶ τότε σταθῶσιν οἱ ἵπποι καὶ φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ κράξει, στῶμεν, στῶμεν, εἰρήνη ὑμῖν· ἀρκεῖ ἡ ἐκδίκησις ἐπὶ τοὺς ἀπειθεῖς καὶ ἀνηκόους καὶ ἀπέλθετε ἐπὶ τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Ἐπταλόφου καὶ ἐκεῖ εὕρησετε ἄνθρωπον ἐπὶ δύο κίονας ἰστάμενον ἐν κατηφείᾳ πολλῇ, ἔσται λαμπρὸς τὸ εἶδος, δίκαιος, ἐλεήμων, φορῶν πενιχρά, τῇ ὄψει αὐστηρὸς καὶ τῇ γνώμῃ πραῦς, ἔχοντα ἐπὶ τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα καλάμου ἥλον καὶ φωνὴ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου κηρυχθήσεται, στήσατε αὐτὸν Βασιλέα, καὶ δώσουσιν αὐτῷ εἰς τὴν δεξιάν χειρα ρομφαίαν λέγον-

τες αὐτῷ· ἀνδρίζου Ἰωάννη καὶ ἰσχυε καὶ νίκα τοὺς ἐχθρούς σου· καὶ ἐπάρας τὴν ρομφαίαν παρά τοῦ ἀγγέλου πατάξει τοὺς Ἰσμηλίτας, Αἰθίοπας καὶ πᾶσαν γενεάν ἄπιστον. Τοὺς δὲ Ἰσμηλίτας μερίσει εἰς τρία μέρη, καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐν ρομφαίᾳ τὴν δὲ δευτέραν βαπτίσει, καὶ τὴν τρίτην καταδουλώσεται ἐν τῇ Ἀνατολῇ· καὶ ἐν τῷ ὑποστρέφεσθαι αὐτόν, ἀνοιχθήσονται οἱ θησαυροὶ τῆς γῆς καὶ πάντες πλουτήσουσι καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν πένης, καὶ ἡ γῆ δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς ἑκατονταπλασίονα· τὰ δὲ ὄλα τὰ πολεμικά γενήσονται εἰς ἄροτρα καὶ δρέπανα· καὶ βασιλεύσει ἔτη τριάκοντα πέντε».

Ἡ πρώτη κροῦσις ὑπὸ τοῦ ξανθοῦ γένους θά εἶναι ὅπως φαίνεται ἀπότομη καὶ εὐκόλη, λόγῳ τῆς ὑπεροχῆς τῶν Ρώσων ἐναντι τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ νωχελῶν Τούρκων καὶ μυστικά βέβαια θά ἐξυπηρετοῦν τὴν κρείττονα πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιατί τελείωσε ὁ καιρὸς τοῦ βδελύγματος τοῦ Ἰσλαμισμού. Ἡ περίοδος τῶν πέντε μηνῶν, πού ἀπαιτοῦν τὰ λάχανα νά ἀναπτυχθοῦν, εἶναι μᾶλλον ὁ χρόνος τῆς ἐτοιμασίας τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων, τοὺς ὁποῖους παρομοιάζει ὡς τὸν «Μέγαν Φίλιππον μετὰ γλωσσῶν δεκαοκτώ». Οἱ διάφοροι τόποι τῆς στρατοπεδεύσεως τοὺς σημαίνουν τὸ μέγα πλῆθος πού ὑπολογίζονται καὶ κατὰ ἄλλην προφητείαν ἀνάγονται σὲ διακόσια ἑκατομμύρια, πού ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ἀπιστία τοὺς ὀδηγεῖ σὲ σφαγὴ στὸν βωμὸ τῆς ὑλιστικῆς καὶ οὐμανιστικῆς θεότητος. «Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν» καὶ «ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά» καὶ «ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρά τὸν κτίσαντα»¹¹. «Οὐκ ἔδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει» καὶ δικαίως «παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα»¹². Τὸ ὅτι θά συμβοῦν ὄλα αὐτὰ στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἰδίως ἡ θεία ἐπέμβασις πρὸς κατάπαυσιν τῆς πανολεθρίου ἀνθρωποσφαγῆς, φανερώνουν τὴν ἰδιαίτη πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν χῶρον αὐτὸ καὶ τὸν λαόν

πού έκληρώθη νά βαστάξη τόν σταυρόν τῆς ἀνθρωπότητος.

“Ὅσο ὁμως καί ἂν μᾶς θέλγη καί παρηγοῇ ἡ εὐτυχία τοῦ μέλλοντος, μᾶς καθηλώνει ὁμως ἡ φοβερή περιγραφή τῶν προφητειῶν περί τῆς φρίκης καί τοῦ ἀσύλληπτου ὀλέθρου, πού ὁ σύγχρονος πολιτισμός καί ἡ ἐλευθερία τῶν προηγμένων μας λαῶν θά δημιουργήσουν!

«Βοῦς βοήσει καί ξηρόλοφος θρηνήσει». Ἐσφαλῶς ἡ θλιβερὰ αὐτή πρόταση δέν ἐρμηνεύεται κατ’ εὐθεϊαν, ἀλλά εἶναι ἀλληγορία καί μεταφορά τῆς ἀσύλληπτης συμφορᾶς καί τῆς ἀνήκουστης ἀνάγκης πού θά παραδοθῇ ἡ ἀφηνιάσασα ἀνθρωπότητα. Θεωρῶ ἐπίκαιρο νά ἀναφέρω ἀρμόδια χωρία τῆς Ἐποικιοκρατίας γιά νά προσεγγίσωμεν κάπως αὐτή τήν πραγματικότητα. «Καί Βαβυλῶν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δοῦναι αὐτῇ τό ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ... ὅτι ἐκολλήθησαν αὐτῆς αἱ ἁμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καί ἐμνημόνευσεν ὁ Θεός τὰ ἀδικήματα αὐτῆς. Ἐπόδοτε αὐτῇ ὡς καί αὐτή ἀπέδωκε, καί διπλώσατε αὐτῇ διπλᾶ κατά τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασε, κέρασατε αὐτῇ διπλοῦν. Ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτήν καί ἐστρηνίασε, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμόν καί πένθος... Διά τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἤξουσιν αἱ πληγαί αὐτῆς, θάνατος καί πένθος καί λιμός καί ἐν πυρί κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρός Κύριος ὁ Θεός ὁ κρίνας αὐτήν»¹¹³. Βαβυλῶν ἐδῶ καί πόλις, κατά τήν πτωχὴν μας γνώμη, δέν σημαίνει τόπον ἢ χώραν ἱστορικὴν, ἀλλά μᾶλλον μορφή πλάνης τεραστίας πού ἐκατόρθωσε νά ἀποπροσανατολίσῃ τοὺς λαοὺς ἀπὸ τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν. Ἐσφαλῶς κάθε μορφή ἁμαρτωλότητος ἀποπλανᾷ καί χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλά ἐδῶ πρόκειται μᾶλλον περί περιεκτικοῦ καί γενικοῦ κακοῦ, πού μόνον σήμερα μπορούμε νά ἐννοήσωμεν. Οὐδέποτε ἄλλοτε στήν ἱστορία ἔπαθεν ἡ ἀνθρωπότητα τόσην διαστροφή, τόσην ἀποπλάνησι, τόσον ἀποπροσανατολι-

σμόν στήν ὄντοτητα καί προσωπικότητά της. Ἐμαρτία καί ἁμαρτωλότης πάντοτε ὑπῆρχαν καί ἰδίως τό ἔγκλημα ἐκδηλώνετο σέ ἀγριωτέρα μορφή, πλὴν ὁμως ὄχι γενικά, ἀλλά μεμονωμένα καί μᾶλλον κρυφά. Τώρα σ’ αὐτό ἔγκειται ἡ τραγικότητα καί διαστροφή, στήν γενίκευση τοῦ κακοῦ καί στήν ἀναιδῆ καί ἀναίσχυνη του προβολή, πού ἐν πολλοῖς παρουσιάζεται ὡς ἄθλος καί ἀρετή καί βραβεύεται ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους. Ἐκεῖνο ὁμως πού θέλω νά ἐπισημάνω, εἶναι ἡ αἰτία πού προκάλεσε καί προκαλεῖ τό περιεκτικόν αὐτό κακόν, πού συμβολίζεται ὡς ἄλλη θεότης ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐκδηλώνεται ἡ θεία δικαιοσύνη καί ἐκδίκησης. Νομίζω ὅτι τό «σῶμα τοῦ θανάτου», πού ἴσχυσε νά παρασύρῃ τὴν ἀνθρωπότητα τῆς δυστυχισμένης μας γενεᾶς, εἶναι ἡ ξηρὰ καί στεῖρα ἀνθρώπινη «γνώσις» καί ὁ οὐμανισμός. Ὁ οὐμανισμός γέννησε τὸν ὕλισμό, ὁ ὕλισμός τὸν ἀθεϊσμό, ὁ ἀθεϊσμός τὸν κομμουνισμόν, ὁ κομμουνισμός τὸν μηδενισμό καί τὴν σχετικοκρατία καί ὅλα τὰ προϊόντα τοῦ νεκροῦ κατὰ Χριστόν ἄνθρωπον. «Ὁ θάνατος σου ζωὴ μου» εἶναι ὁ διεθνὴς κανόνας τῆς ζωῆς καί κοινωνίας.

Ἐφ’ ὅσον τό ἀπόλυτον παραμερίζεται καί ὁ ἄνθρωπος μετράται στήν στενότητα τοῦ σχετικοῦ, τότε ὅλα ἐπιτρέπονται, ἀρκεῖ νά ἐπιτυχάνῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐφήμερον του ἀπόλαυσιν εἴτε στήν κτηνωδία καί θηριωδία εἴτε στά παραισθησιακά ἢ στό ἔγκλημα, ἂν αὐτό προκαλῆ αἰσθησιν ἱκανοποιήσεως καί ἐκδικήσεως. Ἐποθανούσης τῆς συνειδήσεως πού ρυθμίζει τὴν λογικότητα καί ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου, τότε ὅλα τὰ ἐπιτρέπει καί τὰ ἐπιβάλλει ἡ διαστροφή. Μεταφέρεται ὁ ἄνθρωπος στήν ζωὴν κατὰ κατάσταση, πού τὰ πάντα ἄγει ὁ ὄρμη καί ὄχι ἡ λογικὴ καί ἡ φρόνησις. Ὁ οὐμανισμός λοιπόν, ἰδίως τοῦ Ἐυρωπαϊοῦ ἀνθρώπου, ἀπέρριψε τὴν πρὸς τὸν Θεόν πίστιν, ἐφ’ ὅσον κατ’ αὐτοῦς «πᾶν μέτρον ἄνθρωπος». Τὰ πάντα εὐρίσκονται στήν γνώσιν, στήν ἀνθρώπινη μόνον ἱκανό-

τητα, και νά γιατί τά πάντα σήμερα αξιολογούνται διά τῆς ἐπιστημονικῆς μόνον ἐρεύνης καί θέσεώς. Ναί, ἀλλά ὁ Θεός ἀπεκαλύφθη διά τῆς πίστεως καί μόνον δι' αὐτῆς ἐπιγινώσκειται καί πλησιάζεται καί μετέχεται καί διά τῆς χάριτος Του «πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι». Ἡ οὐμανιστική ψευδογνώσις κτύπησε καί κατήργησε τήν πίστιν καί τήν θεογνωσίαν καί στή θέση τῆς ἐθεοποίησε τήν γνώση ὡς εἶδωλον καί νά πού εὐρίσκεται αὐτή ἐνιδρυμένη σήμερα στό παγκόσμιον πάνθεον. Σ' αὐτήν λοιπόν τήν γνώσιν ἐπέτρεψε ὁ ὑπ' αὐτῆς περιφρονηθεῖς παντοδύναμος Θεός νά ἀνταμείψῃ τούς ὀπαδούς καί λάτρεις τῆς· καί «οὗτοι μισήσουσι τήν πόρνην καί ἠρημωμένην ποιήσουσιν αὐτήν καί γυμνήν, καί τάς σάρκας αὐτῆς φάγονται, καί αὐτήν κατακαύσουσι ἐν πυρί»¹¹⁵.

Προφητεία ἁγίου Ταρασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Αὐτός ὁ ἅγιος διέπρεψε στόν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τό 784 καί συνεκάλεσε τήν 7ην Οἰκουμενικήν Σύνοδον κατά τό ἔτος 787. Ἐκοιμήθη τό 806.

Κείμενο.

«...Τοῦτου γενομένου ἐγερθήσεται πόλεμος ἐμφύλιος, καί ἀπολεσθήσεται πᾶς ὁ λαός ὁ ἄπιστος. Καί τότε ἐξυπνήσει ὁ Ἅγιος Βασιλεὺς ὁ ἐν ἀρχῇ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ι καί ἐν τῷ τέλει Σ...».

Ἐδῶ ἐπισημαίνεται ἡ ἀγριότητα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὅπως καί οἱ προγενέστεροι πατέρες εἶπαν, καθὼς καί ὁ μέλλον νά βασιλεύσῃ προκεχειρισμένος ἀπό τόν Θεό, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα θά εἶναι Ἰωάννης.

Χρησμοί Λέοντος τοῦ Σοφοῦ

Ἦτο ὁ Λέων ὁ Σοφός ἡτο Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, υἱός τοῦ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνο (886-912). Ἀσχολήθηκε μέ ποιητικά καί ἠθοπλαστικά συγγράμματα καί θεολογικάς μελέτας, ἔγραψε δέ καί προφητικά διάφορα, λεγόμενα χρησμούς.

Κείμενο.

«Περί τοῦ θρυλουμένου πτωχοῦ καί ἐκλεκτοῦ βασιλέως, τοῦ γνωστοῦ καί ἀγνώστου, τοῦ κατοικοῦντος ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς Βυζαντίδος. Ὁ ἀληθινός βασιλεὺς... ὃν ἐδίωξαν τῆς οἰκίας αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι... εἰς τό τέλος τῶν Ἰσμαηλιτῶν ἀποκαλυφθήσεται... ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῆ, ὥρα τρίτη... ἀποκαλυφθήσεται... Ὁ μέλλον ἀποκαλυφθῆναι διά τόξων καί σημείων φανήσεται. Ἐνηχηθῆ παρά τοῦ ὀρωμένου ἀγγέλου τοῦ ἀποκαλυφθέντος ὡς ἀνθρώπου λευκοφόρου εὐνούχου, καί εἰς τό οὖς αὐτοῦ εἶπη αὐτοῦ καθεδόντος, καί τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ λαβόμενος εἶπη.

Ἔγειραι ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα... καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός. Προσκαλεῖται γάρ σε τοῦ ποιμαίνειν λαὸν περιούσιον· καὶ ἐκ δευτέρου αὐτῷ εἶπη· ἔξελθε ὁ κεκρυμμένος, μηκέτι κρύπτου, πολλοὶ σε ζητοῦσι... καὶ ἐκ τρίτου δώσει αὐτῷ πλάκας λιθίνας, ἐν αἷς ἐγκεχάρακται ἐντολαὶ δύο· ἐκδικῆσαι καὶ ἐθνοποιῆσαι χρηστά· καὶ ἀσέβειαν ἐκδιῶξαι καὶ τοὺς σοδομιτικά ἔργα ποιοῦντας πυρκαύστους ποιῆσαι· ὡσαύτως καὶ τοὺς κακοὺς ἱερεῖς ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐκδιῶξαι καὶ τοὺς ἀξίους εἰς τὸ θεῖον ἀποκαταστήσαι. Ἔχει δὲ οὗτος σημεῖα. Ὁ ὄνυξ τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ δεξιοῦ ποδός τήλωμα ἔχων... καὶ σταυροὺς πορφυροὺς ἔχων ἐπὶ τὰς δύο ὠμοπλάτας... τὸ δὲ ὄνομα τοῦ βασιλέως κεκρυμμένον ἐν τοῖς ἔθνεσι... Ἐπιθήσει Κύριος τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ... Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις θλιβήσονται οἱ ἄνθρωποι καὶ δώσουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ χοῦν πάσουσιν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ βοήσουσι πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ τότε εἰσακούσεται Κύριος τὰς δεήσεις αὐτῶν καὶ θήσει τὰ ὦτα ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν, καὶ ἀποστελεῖ τὸν ἀρχάγγελον αὐτοῦ σχήματι ἀνθρώπου καὶ ἀυλισθήσεται ἐν ταῖς νήσοις. Καὶ εὑρήσει τὸν ἅγιον αὐτοῦ, τὸν εἰλημμένον παρ' οὐδενός βλεπόμενον καὶ παρά μηδενός γνωριζόμενον... ὁ τοῖς πᾶσι σκοτεινός καὶ ἀφανής, τῷ δὲ Θεῷ καὶ ἑαυτῷ φανερός· ἐκ μοίρας δουκικῆς καὶ ἐκ γένους βασιλικῆς καταγόμενος... καὶ ἅγιος τῷ Κυρίῳ... Ἀποκαλύψει ὁ Θεός καὶ ἐμφανίσει καὶ χρίσει αὐτόν ἔλαιον εἰς τὰ τέλη τῶν ἡμερῶν... Ἀποκαλυφθήσεται δὲ οὕτως· φανήσεται γάρ ἀστὴρ ἡμέρας τρεῖς, καὶ νυκτός ὥρας γ' μέσον τῆς πόλεως ἕως (χαραυγῆ) τῆς μητρὸς τοῦ Ὑψίστου. Ὁ δὲ ἀστὴρ οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν πλανητῶν, ἀλλ' ἢ ὡς ἐμφαίνει εἰς τὴν σωτήριον γέννησιν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ κήρυξ βοῶν τρανώς ἐν ταῖς τρισὶν ἡμέραις ἀνακαλῶν καὶ ἀνακαλύπτων τὸν ἐλπιζόμενον. Τότε ὁ δῆμος ὄρων καὶ ἀκούων τὴν τοῦ κηρύγματος

βροντώδη φωνὴν ἐκπλαγήσονται. Καὶ ἐξεστηκότες ἅμα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ βοήσωσιν ἀγνοεῖν τὸν ἐλπιζόμενον. Τότε ὄρωντων πάντων καὶ τὸ Κύριε ἐλέησον θερμῶς ἐκτενωῶς βοῶντων· καὶ τὰ μέτωπα αὐτῶν εἰς γῆν κρούσαντες καὶ χοῦν εἰς τὰ κεφαλὰς αὐτῶν πάσαντες καὶ στενάξαντες καὶ δάκρυα χύσαντες διὰ τὴν ἐπιούσαν αὐτοῖς θλίψιν, παρακληθήσεται τὸ Θεῖον καὶ εὐμενῶς δέξεται τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ ἰλέψῃ ὄμματι ἐπιβλέψει ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν· διὰ τοὺς καταλειφθέντας τότε ἐκλεκτοὺς γνωσθήσεται ὁ ἐκλεκτός. Ὁραθήσεται ἐν τῷ οὐρανῷ νεφῶδες στερέωμα τοῦ ἡλίου ἔχον μέγεθος ὡσπερ ἄλλωνος θερινῆς ἄλωνόντων βοῶν ἐξ· κάτωθεν κρεμασθήσεται σταυρός, εὐωνύμως δὲ τοῦ σταυροῦ τοῦ πορφυροῦ, ἐκτεταμένον τόξον, οἷον διέθετο τοῖς πατράσιν ἡμῶν εἰς διαθήκην αἰώνιον, ἀγνοοῦντων δὲ πάντων τὸν ἐλπιζόμενον, ἀνακλασθήσεται τὸ τόξον διὰ τοῦ νοτιοῦ μέρους ὃ ἔστιν εὐτελούμενον ἐν τῷ εἰλήματι τοῦ οὐρανοῦ καὶ δευχθήσεται τῇ θέσει τῆς καλιᾶς τοῦ ἀληθινοῦ βασιλέως. Τότε οἱ λαοὶ δόντες δόξαν τῷ Θεῷ δρομαίως σπεύσουσι ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τόξου· καὶ λαβόντες τὸν πολύτιμον καὶ γηραιὸν ἀνακτορίδην μετὰ λαμπάδων καὶ βαῖων καὶ ὠφραδῶν· ὅτι ποικίλως φέρουσι ἄν αὐτόν ἐν τῇ μεγάλῃ Σιών... Καὶ κήρυξ βροντοφωνῶν καὶ μὴ φαινόμενος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸν λαόν εἶπη· ἀρεστός ὑμῖν οὗτος ἐστί; Τότε λήψεται πάντας φόβος καὶ τρόμος καὶ ἔκστασις εἰς τὴν τοῦ κηρύγματος βροντιαίαν φωνὴν. Καὶ εἶθ' οὕτως τύπτοντες τὰ στήθη μετὰ δακρῶν καὶ στεναγμῶν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἄραντες εἶπωσι; Ναὶ Κύριε, ὅτι σύ ἔδωκας αὐτόν, ἀρεστός ἡμῖν, καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν ἀνάξουσιν αὐτόν εἰς τὴν μεγάλην Σιών. Καὶ προσευξάμενος καὶ σφραγίσας τὰς Πύλας ἀνοιχθήσονται... οἱ δὲ ἐκεῖσε ὄντες φύγωσι μετὰ πολλοῦ φόβου, καὶ προσευξάμενοι ἀναβιάσαντες ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καλέσουσιν αὐτῶν βασιλέα... Καὶ οὕτως ἄξουσιν ἐν τῷ παλατίῳ νυ-

κτός και αλλοιωθήσονται τά σημεία. Ὁδηγήσουσι δέ αὐτόν δύο ἄγγελοι ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπου λευκοφόρου εὐνούχου· καί εἰς τά ὦτα αὐτοῦ λαλήσουσι τί μέλλειν πράττειν».

*«Οὐαί σοι πόλις ἐπτάλοφε, ὅταν τό εἰκοστόν
στοιχείον εὐφημίζεται εἰς τά τείχη σου.
Τότε ἤγγικεν ἡ πτώσις καί ἡ ἀπώλεια
τῶν δυναστῶν σου, καί τῶν ἐν ἀδικίᾳ κρινόντων,
ὅς ἔχει τοὺς δακτύλους αὐτοῦ δρεπανωτοὺς
ὃ ἔστι δρέπανον τῆς ἐρημώσεως
καί ἐν τῷ Ὑψίστῳ βλασφημία».*

Καί αὕτη ἡ προφητεία εἶναι συνέχεια τῶν προγενεστέρων. Ἐάν καί ἐγράφη σέ διάφορον χρόνον καί ὑπό ἄλλου, περιέχει ὅμως λεπτομερέστερα τήν θεῖαν παρέμβασι στήν κατάπαυσι τοῦ πολέμου καί στήν ἀνακάλυψι καί προβολή τοῦ μεγάλου ἀναμορφωτοῦ τῆς βυθισμένης τότε κοινωνίας. Ὁ μέγας τοῦτος ἄρχων πιστεύεται ὅτι δέν θά εἶναι γέννημα τῆς δικῆς μας γενεᾶς, ἀλλά εὐρίσκεται κρυμμένος ὑπό τῆς κρείττονος τοῦ Θεοῦ προνοίας, γιά νά φανερωθῇ στήν ὥρα καί στόν καιρόν αὐτό, καί αὐτόν δέν νά εἶναι παράξενο, ἐπεὶ καί «τῷ Θεῷ πρέπει τῶν θαυμάτων τά παράδοξα». Στό πρόσωπο τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἄρχοντος δέν θά ὑπάρχουν, ὅπως φαίνεται, μόνον ἀνθρώπινες ἰκανότητες διοικητικές, ἀλλά καί ὑπερφυσικές, ὅπως στοὺς παλαιούς ἐθνάρχες καί προφήτες, ὅπως στόν Μωϋσῆ, διότι μόνον ἔτσι θά μπορέση νά ἀναμορφώσῃ τήν χαώδη παγκόσμια κατάστασι.

Δέν ἔρχεται ὁ προκεχειρισμένος αὐτός χρηστός τοῦ Κυρίου ὡς ἓνας ἀπλός ἀνθρώπος «ἄρχων» ἢ ὡς ἓνας ἀπό τοὺς παλαιούς προφήτας, γιά νά ὑποστῇ τήν ἀνθρώπινη κριτική καί καταδίκη, ἀλλά σάν πρόδρομος τοῦ μέλλοντος νά ἔλθῃ «μετά δόξης κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς». Ἐρχεται μετά παρρησίας, ὡς ἀπεσταλμένος ὑπό τοῦ ἔ-

χοντος ἐπί πάντων τήν ἐξουσία, γιά νά ἐπιβάλλῃ τήν θεῖα βουλή, νά ἐφαρμόσῃ τό θεῖον θέλημα καί νά κάμῃ τήν ἐκδίκησι τῶν υἱῶν τοῦ πονηροῦ, πού ἐπί τόσον κατατυράννησαν τοὺς πιστούς. Σάν τά ζιζάνια τῆς παραβολῆς ἀπέπνιγαν αὐτοί τόν σῖτον, τοῦ Θεοῦ μακροθυμοῦντος ἕως τῆς ἡμέρας τοῦ θερισμοῦ, πού ὁ καθένας θά πάρῃ τήν κατάλληλη θέσι κατά τά ἔργα του.